

танинъ!) на ухото: „Той съвсѣмъ просто играе, всичко се вижда. Искате ли да туримъ по сто лева!“ „Двѣстѣ франка на карта!“ — обяви единъ ужъ запаленъ. „Хиляда франка! — изгърмѣ други — дайте, господа, да се сдружимъ на тази карта, по двѣстѣ франка. Дайте по двѣстѣ франка! Голѣма работа, двѣстѣ франка!“

Но отъ този моментъ тѣхната комедия стана до толкова неискусна, щого азъ си отворихъ очитѣ и се убѣдихъ, че сме окръжени отъ една шайка шарлатани. Тѣ по всѣка вѣроятностъ сж ни приели за нѣкои московски купци, та искаха да ни обератъ. Но никой отъ насъ не се увлѣче. Доктора и Филаретъ, по-опитни, осѣтиха шарлатанията по-рано отъ мене и почнаха да си провѣрватъ джебоветѣ и да се закопчаватъ по-сOLIDно, но азъ, който никога не играя на карти, малко остана да почна „да си вадя паритѣ исхарчени за Чикаго“. Шайката, щомъ видѣ, че ние „не сме прости“, прѣкрати играта и замълча. Ами като почна трена да влиза въ тъмнитѣ тунели?... Слава Богу, отървахме се само съ безпокойство, и като стигнахме въ Парижъ, не видѣхме, какъ изчезна шайката. . . .

Сега да продължаваме пътя за Лондонъ. Около пладнѣ пристигнахме въ Диеппъ и се качихме въ единъ параходъ, простъ като рибарска лодка, въ сравнение съ грандиознитѣ и роскошни американски параходи. Ла-Маншъ бѣше тихъ и гладкъ като огледало, минахме го за четири часа. Въ Newhaven се качихме на трена и къдѣ седемъ часа вечеръта зафучахме всрѣдъ единъ необозримъ хоасъ отъ еднообразни задимени и замъглени, стрѣхи, надъ които се издигаше освѣтения отъ заходящото слънце Кристаленъ Дворецъ, една глупава грама-